

Очите му напрегнато диреха нещо. Изведиж се спряха върху кобилицата, която беше паднала върху земята. До нея се търкаляха двете кошници с разсипаните череши. Двете жени с последни сили се мъчеха да се откопчат от ръцете на насилниците. С лъвски скок момчето се хвърли напред, грабна кобилицата, светкавично замахна и почна да удря по главите зашеметените турци. Изненадани, изплашени, те пуснаха жертвите си и хукнаха да бягат, без да се обърнат даже да видят колко души са ги нападнали.

Двете жени смаяни гледаха своя спасител. Нима това младо момче, почти невръстен възрастник, бе имал смелостта да се нахвърли само върху двама яки въоръжени мъже? Те се спуснаха да целуват ръката му и да го благославят.

Но Васил, отново станал внезапно свенлив и стеснителен както винаги, когато трябваше да чуе хвалби за себе си, взе да събира черешите и да пълни кошниците.

— Нищо, нищо... голяма работа. Хайде по-скоро да ви заведа до в къщи...

И поека бързо по една пътека, която извеждаше от гората направо към лозята, където още се мяркаха закъснели берачи; Васил тръгна край тях с кобилицата на рамо, като тихо си тананикаше:

Яника през гора вървеше,

С крушево листо свиреше...

Сякаш нищо не се беше случило. Докато майката и дъщерята пребеляли като платно, едва се държаха на краката си от преживяната уплаха.

Така някога Васил щеше да намери в себе си сили да се опълчи срещу цяла една могъща империя и да я срази право в сърцето.